

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า รวบรวมเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางทักษะการใช้ภาษา
 - 2.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟัง
 - 2.2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด
 - 2.3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 2.4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความสามารถด้านภาษา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง

หลักสูตรวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง เป็นหลักสูตร 4 ปี ระดับปริญญาตรี ในระยะเวลา 4 ปีนี้ นักศึกษาต้องเรียนวิชาเอกภาษาไทยและวิชาพื้นฐาน หลักสูตรฉบับ ค.ศ. 1988 ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ลักษณะภาษาไทยและสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างดี
2. เพื่อการสื่อสาร ประกอบอาชีพและเพื่อการศึกษาในขั้นสูงต่อไป
3. เพื่อผลิตบัณฑิตทางภาษาไทยที่มีความรู้หลายด้าน ทั้งทางด้านศิลปะ วัฒนธรรม

ประวัติศาสตร์ การเมือง และทางด้านเศรษฐกิจการค้า สนองความต้องการของท้องถิ่นและสังคมในการพัฒนาความมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองทางด้านเศรษฐกิจ สังคมแห่งชาติ ตามนโยบายของรัฐบาล

4. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการแก้ปัญหา และมีความสามารถในการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง

โครงสร้างของหลักสูตร

รหัสวิชา	รายชื่อวิชา	หน่วยกิต	คาบการเรียน	ภาคเรียน									
				1	2	3	4	5	6	7	8		
1001	ภาษาไทย 1	24	432	12	12								
1002	ภาษาไทย 2	16	288			8	8						
1003	ภาษาไทย 3	12	216					6	6				
1004	ทักษะการพูด	16	288	4	2	2	4	2	2				
1005	ทักษะการฟัง	8	144			2	2	2	2				
1006	ทักษะการอ่าน	4	72		2	2							
1007	สภาพเมืองไทย	6	108					4	2				
1008	การแปล 1	8	144			2	2	2	2				
1009	การแปล 2	4	72								2	2	
1010	หนังสือพิมพ์	4	72					2	2				
1011	วรรณคดีไทย	6	108								6		
1012	การเขียน	4	72					2	2				
1013	ฟัง-ดู-พูด	4	72								2	2	

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า แต่ละวันนักศึกษาต้องใช้เวลามากพอสมควรในการเรียนภาษาไทย และการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยนั้นก็สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง โดยการเน้นฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสามารถที่จะใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในหน้าที่การงานอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นถึงแม้ว่านักศึกษาทุกคนเริ่มต้นเรียนภาษาไทยตั้งแต่ศูนย์ แต่

เมื่อได้จบการศึกษาแล้ว ก็สามารถทำงานได้อย่างดีทั้งในหน่วยงานของรัฐและของเอกชน เช่นทำงานที่กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ และบริษัทต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นล่าม ระหว่างระยะเวลา 4 ปีที่นักศึกษาศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัย ทั้งนักศึกษาและอาจารย์มีความตั้งใจ ความรับผิดชอบ และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนการสอน ด้วยประสบการณ์หลายสิบปีในการสอนภาษาไทย อาจารย์ภาษาไทยแต่ละท่านจึงตระหนักดีว่า อุปสรรคในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาอยู่ตรงไหน ควรจะแก้ไขด้วยวิธีใด ทั้งนี้ทางมหาวิทยาลัยก็ได้มอบหมายให้อาจารย์แต่ละท่านมีอิสรภาพในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้หลักสูตรการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยเป็นหลักแนวทางในการปฏิบัติงานการสอน หรือกล่าวในอีกแบบหนึ่งว่า ทางมหาวิทยาลัยได้มอบงานให้อาจารย์แต่ละท่าน รับผิดชอบสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านต้องอาศัยความรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อทำให้นักศึกษาจีนสามารถใช้ภาษาไทยติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว ตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการของจีน และนโยบายของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง นักศึกษาแต่ละรุ่นที่ได้รับสมัครเข้าการศึกษาในมหาวิทยาลัยมีจำนวนจำกัด ปกตินักศึกษาแต่ละรุ่นจะมีจำนวน 10 - 20 คน และทุกสองปีรับสมัครครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการในการใช้ภาษาไทยของประเทศจีนยังไม่มากนัก ดังนั้นการสอนภาษาไทยนั้นจึงเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยจะมีการประชุมวิชาการทุกเดือน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย และทุกครั้งก่อนที่จะรับนักศึกษาใหม่ ทางภาควิชาจะมีการประชุมใหญ่ เพื่อสรุปและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การสอนภาษาไทย และปรับปรุงแก้ไขหนังสือตำราให้ทันสมัย และสอดคล้องกับความต้องการในสังคม ดังนั้นถึงแม้ว่าหลักสูตรของมหาวิทยาลัยไม่ค่อยละเอียดคนัก แต่เนื่องจาก ระหว่างอาจารย์ผู้สอนมีการประสานงานกันอย่างดี ดังนั้นการสอนภาษาไทยก็ได้ดำเนินไปอย่างมีระบบ ขั้นตอน และอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการฝึกทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านในการสอน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนการสอนที่ตั้งไว้ในหลักสูตร

2. เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถการใช้ภาษา

2.1 เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง

2.1.1 ความหมายและความสำคัญของการฟัง

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังดังต่อไปนี้
 จูไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ (2540, หน้า 78) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นกระบวนการต่อจากการได้ยิน ผู้ฟังจะต้องใช้สมรรถภาพสมองและจิตใจเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินกับประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำ และตีความด้วยความคิดและความรู้ที่เก็บบรรวบรวมไว้ เข้าใจสารที่ฟังและแสดงปฏิกิริยาตอบสนองสารนั้น โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ การได้ยิน รับรู้ เข้าใจ วิเคราะห์ใคร่ครวญ วินิจฉัย ประเมินค่า ใช้ประโยชน์

ฉัตรานุนาค (2522, หน้า 297) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังมิได้มีความหมายเพียงได้ยินเท่านั้น แต่หมายถึง การได้ยินอย่างรู้เรื่องและเข้าใจความหมายที่ได้ยินตรงตามจุดประสงค์ของผู้เปล่งเสียงนั้น ขึ้นสูงขึ้นไป การฟังยังหมายถึงรวมถึงการรู้จักใช้วิจารณญาณว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นควรเชื่อหรือไม่ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่างๆ ได้อย่างไร

ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2530, หน้า 41) ได้กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า การฟังเป็นกระบวนการรับสารของมนุษย์ที่ใช้ทั้งร่างกายและจิตใจ ด้านร่างกายอาศัยความพร้อมของประสาทหูรับรู้เสียงในภาษา ต่อจากนั้นใช้จิตใจและสมองตีความหรือกำหนดความหมายของเสียงที่ได้ยิน โดยโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมแล้ว จึงเกิดเข้าใจและเกิดปฏิกิริยาตอบสนองได้

วอลเตอร์ ที แพทที (Walter T. Petty, 1971, อ้างใน พัชรินทร์ ทวีวัฒนานนท์, 2536, หน้า 33) กล่าวถึงการฟังว่า การฟังนั้นมีความหมายมากกว่าการได้ยิน การฟังนั้นต้องการความตั้งใจในการฟังเพื่อให้ได้ความหมายและมีปฏิกิริยาต่อสิ่งที่ฟังด้วยกระบวนการของการฟัง มี 4 ขั้นตอน คือ

1. การได้ยิน
2. ความเข้าใจ
3. การประเมิน
4. การมีปฏิกิริยาโต้ตอบ

จากที่กล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังเป็นกระบวนการต่อจากการได้ยิน ผู้ฟังจะต้องใช้สมรรถภาพทางสมองและจิตใจเชื่อมโยงเสียงที่ได้ยินกับประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำ แล้วตีความหมายด้วยความคิดและความรู้สึกจนเข้าใจสารที่ฟัง และแสดงปฏิกิริยาตอบสนองสารนั้น

ในขณะเดียวกัน การฟังเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่ง โรเบิร์ต แอล. มอนต์โกเมอรี (Robert, 2532. อ้างใน จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2540, หน้า 69) ได้กล่าวว่า จากผลการศึกษาของสถาบันโศดทัศนศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่าในบรรดาประสาทสัมผัสทั้งหลายนั้น การฟังคือสิ่งที่เราใช้มากที่สุดในแต่ละวัน ข้อมูลที่ได้ทำให้ทราบว่าจากเวลาทั้งหมดที่เราตื่นอยู่นั้น เราฟังประมาณ 45 เปอร์เซ็นต์ พูดประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ อ่านประมาณ 16 เปอร์เซ็นต์ และเขียนประมาณ 9 เปอร์เซ็นต์

นอกจากนี้ ฆะอบ โปษะกฤษณะ (2526, หน้า 183) ได้ให้ความสำคัญของการฟังว่า การฟังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดปัญญา เกิดความรอบรู้ เฉลียวฉลาดในสมัยโบราณเมื่อยังไม่มีกรพิมพ์หนังสือ การฟังเป็นจุดเริ่มต้นที่จะก่อให้เกิดปัญญาและหัวใจนักปราชญ์ข้อแรกก็คือการฟัง ส่วน สนิท ตั้งทวี (2529, หน้า 58) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า " การฟังเป็นส่วนสำคัญของการคิดและการพูด ผู้ที่มีความสามารถในการฟังย่อมช่วยให้การคิดและการพูดมีประสิทธิภาพตามไปด้วย "

2.1.2. ประเภทของการฟัง

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540, หน้า 78) ได้แบ่งการฟังเป็นสองลักษณะอันได้แก่ การฟังโดยปกติและการฟังอย่างมีวิจารณ์ญาณ การฟังโดยปกติประกอบด้วย ได้ยิน รับรู้และเข้าใจ ส่วนการฟังอย่างมีวิจารณ์ญาณ ประกอบด้วยวิเคราะห์ ไตร่ตรอง วิวินิจฉัย ประเมินค่า ใช้ประโยชน์

2.1.3. องค์ประกอบของการฟัง

ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2530, หน้า 34-35) ได้กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการฟังตามลำดับขั้นตอนสรุป ดังต่อไปนี้

1. ได้ยิน เป็นระดับต้นของการฟังที่มนุษย์สามารถทำได้โดยรับเสียงที่ผ่านเข้ามาในโศดประสาท แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน
2. แยก เมื่อรับเสียงมา สมองและจิตใจก็จะเริ่มแยกเสียง แยกพยางค์นำมาจับ

เข้ากัน หรือเทียบเคียงเสียงว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน แล้วนำไปโยงเข้ากับประสบการณ์เดิมเคยรับฟังมาแล้ว

3. รับ หลังจากโยงเสียงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนแล้วผู้ฟังจะรับรู้เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นภาษาที่ตนเองรู้จักหรือสื่อความหมายได้หรือไม่

4. ตีความ เมื่อรับว่าเป็นภาษาที่ตนเองรู้จัก จะตีความหรือแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินนั้นออกมา การตีความหมายนั้นอาจจะตีความเป็นคำ ๆ หรือเป็นกลุ่มคำ หรือเป็นประโยค หรือเป็นข้อความก็แล้วแต่ความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้ส่งสารพูดออกมา

5. เข้าใจ เมื่อตีความได้แล้วผู้ฟังย่อมจะเกิดความเข้าใจสารนั้นโดยอาศัยความคิดและประสบการณ์เดิมของผู้ฟัง

6. เชื่อ คือการที่ผู้ฟังจะตัดสินใจว่าสิ่งที่ได้ยินมานั้นยอมรับได้หรือไม่ เชื่อถือได้หรือไม่ ซึ่งย่อมต้องอาศัยความคิด ความรู้และประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยในการพิจารณาดังนั้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังนั้นประกอบด้วย

1. การได้ยินเสียง เป็นขั้นตอนแรกของการฟัง เป็นการ แยกแยะว่าเสียงที่ได้ยินนั้นเหมือนหรือต่างกัน ประกอบด้วยการแยกพยัญชนะและสระ การแยกคำศัพท์

2. การรับรู้ความหมายของคำและข้อความ เป็นขั้นตอนที่ผู้ฟังจะรับรู้ว่าจะเสียงที่ได้ยินนั้นเป็นภาษาที่ตนเองรู้จักหรือสื่อความหมายได้หรือไม่ หลังจากโยงเสียงเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนแล้ว

3. การจดจำ เก็บสิ่งที่ได้ยินไว้ในความทรงจำ

4. การตีความ เป็นการพิจารณาตามมุ่งหมายของผู้ส่งสาร ตลอดจนความรู้สึกรู้สึกน่าเสียงและเจตนา

5. การสรุป จับใจความสำคัญ เป็นการพิจารณาคัดข้อความที่ไม่สำคัญออกจากเรื่องที่ได้ฟังมา และจับประเด็นสำคัญของข้อความ

6. ประเมินค่า เป็นการวินิจฉัยว่าข้อความที่ได้ฟังมานี้ มีค่ามากน้อยแค่ไหนเพียงใด

ในกระบวนการของการฟังนั้น การได้ยินเสียง การรับรู้ความหมายของข้อความ การจดจำสิ่งที่ได้ยิน การตีความหมายของข้อความ การสรุปจับใจความสำคัญ เป็นขั้นตอนห้าขั้นตอนที่สำคัญที่สุด ดังนั้นจึงเป็นเนื้อหาสำคัญของการออกแบบทดสอบความสามารถในการฟัง

2.1.4. ลักษณะการฟังที่ดี

โรเบิร์ต แอล มอนต์โกเมอรี (Robert, 2532 .อ้างใน จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2540, หน้า 77) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะผู้ฟังที่ดีว่า

1. มองหน้าผู้พูดขณะผู้พูดกำลังพูด
2. ถามผู้พูดเพื่อขอความกระจ่างในสิ่งที่ไม่เข้าใจ
3. แสดงความสนใจด้วยการถามความรู้สึกรู้สึกของผู้พูด
4. ทบทวนบางอย่างที่ผู้พูดได้พูดไว้
5. ไม่เร่งรัดผู้พูด
6. ไม่ผลิผลถามและควบคุมอารมณ์ไว้ได้
7. ตอบรับผู้พูดโดยฟังกสิริษะ ส่งยิ้ม หรือขมวดคิ้ว
8. ฟังอย่างใจจดใจจ่อ
9. ไม่ขัดคอผู้พูด
10. ติดตามเรื่องให้ตลอดจนกว่าผู้พูดจะพูดจบ

พชร บัวเพียร (2536 , หน้า 49) ลักษณะของการฟังที่ดีว่ามีดังนี้

1. ตั้งใจฟัง ไม่คุยหรือวิพากษ์วิจารณ์ขณะฟัง มีความอดทน
2. ใช้ความคิด ขณะฟังให้ติดตามไปด้วย ทำความเข้าใจ
3. เตรียมให้พร้อม ถ้าเป็นไปได้ควรศึกษาเรื่องที่จะฟังล่วงหน้า
4. ไปถึงก่อนเวลา
5. บันทึกเพื่อถกกัน
6. มีปัญหาควรซักถาม
7. หลีกเลี่ยงสิ่งรบกวน ฝึกตนให้มีสมาธิในการฟัง

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 , หน้า 80) ได้สรุปลักษณะการฟังที่ดีดังต่อไปนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการฟัง
2. มีสมาธิในการฟัง
3. วางใจเป็นกลาง
4. มีคุณธรรมและจรรยาบรรณ
5. ฟังอย่างเข้าใจ

6. จับใจความของเรื่องได้
7. การฟังอย่างมีวิจารณญาณ
8. จดบันทึกสิ่งที่ได้ฟังให้ถูกวิธี

บันลือ พฤษะวัน (2522, หน้า 41) ได้เสนอแนะลักษณะการฟังที่ดี ดังนี้

1. มีสมาธิ หมายถึงมีความตั้งใจ สนใจในเรื่องที่ฟัง
2. ได้ยินชัดเจน คือมีประสาทหูดี
3. ติดตามเรื่องที่ฟัง และสามารถลำดับเหตุการณ์ที่ฟังได้ถูกต้อง
4. เข้าใจเรื่องราวที่ผู้พูดพูด โดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยแปลความ
5. สามารถจับใจความย่อเรื่องฟังได้ พร้อมทั้งอาจเห็นด้วยหรือโต้แย้งโดย

การสอดแทรกความเห็นส่วนตัวและบันทึกไว้

6. รู้จักถามความคิดเห็นที่ไม่เข้าใจหรือสงสัย และมีส่วนร่วมในการฟังโดยการเสนอแนะ และหาทางยุติ ข้อขัดแย้งต่างๆ
7. รู้จักประเมินเรื่องราวทั้งวิพากษ์และวิจารณ์

2.1.5. ลักษณะการฟังที่ไม่ดี

วิจิตร อวระกุล (2539, หน้า 77) ได้สรุปว่า

1. ฟังโดยไม่มีสมาธิ
2. ฟังชนิดสนใจเป็นจุดๆ ตอนๆ เป็นบางเรื่อง
3. หูฟังแต่ใจลอย ไม่ได้ประโยชน์อะไร
4. ฟังแบบนั่งตาแป๋ว สนใจรูปร่างหน้าตา การแต่งตัว
5. ไม่สนใจฟังหรือไม่ใคร่ได้ฟัง
6. ฟังชนิดหาเรื่อง ชอบโต้แย้งอยู่เสมอ
7. ฟังเพราะศรัทธา เลื่อมใส หรือหวังประโยชน์จากผู้พูดมากกว่าเนื้อหา
8. ฟังชนิดจับผิดข้อเท็จจริง หรือจริงจังจนเกินไปในบางเรื่อง
9. เอาแต่ใจ
10. ปลอ่ยให้เรื่องกวนสมาธิเข้าครอบงำขณะที่ฟัง

สำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศ การมีลักษณะการฟังที่ดี จะทำให้

การฟังนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นในการสอนทักษะการฟัง ควรจะฝึกให้นักศึกษามีลักษณะการฟังที่ดี และในขณะเดียวกัน ควรกำจัดลักษณะการฟังที่ไม่ดี

2.1.6. การสอนทักษะการฟัง

โรเบิร์ต แอล. มอนต์โกเมอรี (Robert, 2532. อ้างใน จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2540, หน้า 81) ได้เสนอแนะหลักการฟังขั้นพื้นฐานว่า

1. มองคนพูด
2. ตั้งคำถาม
3. อย่าขัดคอ
4. อย่าเปลี่ยนเรื่อง
5. ควบคุมอารมณ์
6. แสดงการสนใจ

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540, หน้า 81) การฟังที่ดีเกิดจากการฝึก วิธีการฝึกการฟังมีดังต่อไปนี้

1. ฝึกความสามารถในการได้ยิน โดยฝึกประสาทหูให้สามารถจับเสียง ได้รวดเร็วและถูกต้อง
2. ฝึกจิตใจให้มั่นคง มีสมาธิ ไม่วอกแวก
3. ฝึกเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยศึกษาล่วงหน้าก่อน จะฟังเรื่องนั้น ๆ
4. ฝึกตนเองให้เป็นคนใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็น และเรื่องราวต่าง ๆ โดยไม่จำกัดประเภท รู้จักมองคนในแง่ดีและมีเจตนาที่ดีต่อผู้พูด
5. ขณะฟังควรฝึกการฟังตามขั้นตอนต่อไปนี้
 - 5.1 ฝึกการฟังเพื่อเข้าใจเรื่องราวของสารนั้น
 - 5.2 ฝึกจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง
 - 5.3 ฝึกวิเคราะห์จุดมุ่งหมาย หรือเจตนาของผู้พูด รวมทั้งความสัมพันธ์ของเรื่องราวในสารนั้น
 - 5.4 ฝึกวินิจฉัยสารคือตีความสารโดยพิจารณาจากถ้อยคำและน้ำเสียงของผู้พูด

5.5 ฝึกประเมินค่าของสารนั้นว่ามีข้อดี ข้อเสีย มีจุดเด่นหรือมีคุณค่าอย่างไร
 ดังนั้นสรุปได้ว่า หลักการสำคัญในการสอนทักษะการฟัง ควรเน้นการฝึกฝนเป็น
 หลัก ซึ่งควรใช้สารที่มีรูปหลากหลาย และเหมาะสมกับระดับภาษาของนักศึกษา การฝึกฝนนั้นควร
 ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและอย่างมีขั้นตอน แบบฝึกหัดประกอบการสอนการฟังนั้นควรเน้นฝึกให้นักศึกษา
 ใช้วิจารณญาณในการฟัง นอกจากนี้ยังควรฝึกให้นักศึกษามีลักษณะการฟังที่ดี

2.1.7. รูปแบบของสารที่นำมาใช้ในการสอนทักษะการฟัง

อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 127) ได้เสนอแนะสารที่นำไปใช้ในการสอนการฟัง
 ภาษาอังกฤษว่า

1. การสนทนา (เฉพาะหน้า โทรศัพท์)
2. เรื่องเล่า
3. การบรรยาย (เรื่องวิชาการ เรื่องทั่วไป)
4. คำแนะนำ (วิธีการใช้ วิธีปฏิบัติ)
5. ข่าว โฆษณา ประกาศ
6. เพลง ละคร ภาพยนตร์

นอกจากนี้ วัชรภรณ์ สนองคุณ (2534, หน้า 10) ได้เสนอรูปแบบของสารที่ใช้
 ในการสอนทักษะการฟังว่า

1. ประวัตินุคคลสำคัญ
2. คำปราศรัยของบุคคลสำคัญเนื่องในโอกาสต่าง ๆ
3. บทเจรจาของตัวละครซึ่งได้มาจากละครวิทยุหรือ โทรทัศน์
4. บทเพลง

สารที่ใช้ในการสอนทักษะการฟังนั้นควรมีรูปแบบที่หลากหลายชวนฟัง เนื้อหา
 ของการฟังนั้น ควรเริ่มต้นจากเนื้อหาที่ไม่ค่อยยาก เช่น เริ่มต้นด้วยการเพื่อแยกแยะคำศัพท์ การฟัง
 บทสนทนาที่ง่าย ๆ หรือนิทานเด็กเป็นต้น หลังจากฝึกให้ฟังบทความที่ไม่ยาวมาก เช่น ข่าวสั้น
 เป็นต้น เมื่อนักศึกษามีพื้นฐานการฟังแล้ว ควรฝึกให้นักศึกษาฟังรายการวิทยุ หรือดูรายการโทรทัศน์
 ไทย เช่นละคร โทรทัศน์ต่าง ๆ เป็นต้น

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของการพูด

พชร บัวเพียร (2536 , หน้า 4) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดว่า การพูดคือ กระบวนการสื่อสารความคิดจากคนหนึ่ง ไปยังอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มคนหนึ่งโดยมีภาษา น้ำเสียง และ อากัปกิริยาเป็นสื่อ

สวนิต ชมาภัย และ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2533 , หน้า 1) ได้ให้คำจำกัดความของการพูดว่า การพูดคือการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

การพูดในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสาร จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ดังที่กมล การกุศล (2529 , หน้า 3) ได้กล่าวว่า การพูดมีบทบาทมากในทุก ๆ สาขา เช่น การศาสนา ธุรกิจ นักพูดที่ดีนั้นย่อมสามารถนำตัวของเขาเองขึ้นสู่ตำแหน่งการงาน หรือ บรรลุผลสำเร็จต่าง ๆ ได้มากต่อมาก โดยที่ความรู้ความสามารถอย่างเดียวกันเพียงพอแก่การที่จะชักจูงเขาขึ้นไปสู่ความสำเร็จ นั้น ๆ ไม่

พชร บัวเพียร (2536 , หน้า 7) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดว่า

1. การพูดเข้าใจได้ง่ายกว่าการสื่อสารอย่างอื่น
2. การพูดเป็นเครื่องมือของการสมาคม ช่วยส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในชีวิต
3. การพูดช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อกัน การพูดช่วยปลอบประโลมใจ

ดังนั้นสรุปได้ว่าการพูดคือ กระบวนการที่ใช้ถ้อยคำ และน้ำเสียงเป็นสื่อ เพื่อสื่อความหมายจากผู้พูด ไปยังผู้ฟัง

ดังนั้นสรุปได้ว่าการพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของการสื่อสาร ความสามารถในการพูดเป็นความสามารถการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาทำทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

2.2.2 ประเภทของการพูด

สมจิต ชิวปรีชา (2535 , หน้า 35-37) ได้แบ่งตามจุดมุ่งหมายของการพูดเป็น 3 ประเภทด้วยกัน กล่าวคือ

1. การพูดเพื่อให้ความรู้
2. การพูดเพื่อจูงใจหรือโน้มน้าวใจ
3. การพูดเพื่อจรรโลงใจ

สุริวงค์ เกิดพันธ์ (2537, หน้า 98-102) ได้แบ่งตามรูปแบบการพูดว่า

1. การพูดโดยไม่มีเตรียมตัว
2. การพูดโดยการอ่านต้นฉบับที่เตรียมไว้
3. การพูดโดยการท่องจำเนื้อหา
4. การพูดโดยการจำโครงเรื่อง

วิจิตร อวระกุล (2539, หน้า 16) ได้แบ่งการพูดในที่ชุมชนออกเป็น 4 ประเภท

1. การพูดแบบกลอนสด
2. การพูดแบบท่องจำ
3. การพูดแบบจดมาอ่าน
4. การพูดแบบจดแต่หัวข้อ

วัชรภรณ์ สมองคุณ (2534, หน้า 13) ได้จำแนกการพูดตามโอกาส เป็น 2

ประเภท คือ

1. การพูดที่เป็นทางการ เป็นการพูดต่อสาธารณชน
 2. การพูดที่ไม่เป็นทางการ เป็นการพูดในชีวิตประจำวัน
- ดังนั้น การพูดนั้นแบ่งได้เป็น 3 ประเภทอันได้แก่
1. การพูดโดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้า
 2. การพูดโดยไม่มีเตรียมตัวล่วงหน้าหรือการพูดแบบฉับพลัน
 3. การพูดแบบตอบคำถาม

ทั้งนี้ การพูดแบบฉับพลันและการพูดแบบตอบคำถามนั้น นอกจากอาศัยทักษะทั่วไปของการพูดแล้ว ยังต้องการความไหวพริบของผู้พูดด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และได้มาจากการฝึกฝน

2.2.3 องค์ประกอบของการพูด

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris, 1969. อ้างใน พัชรินทร์ ทวีวัฒนานนท์, 2536, หน้า 44) แยกองค์ประกอบของการพูดไว้ดังนี้

1. การออกเสียง
2. ไวยากรณ์
3. คำศัพท์
4. ความคล่องแคล่ว
5. ความเข้าใจ

วอลเตอร์ เอช บาร์ทซ์ (Walter H. Bartz, 1979. อ้างใน สุมิตรา อังวัฒนากุล, มปป., หน้า 15) ได้แยกองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ประการ คือ

1. ความคล่องแคล่ว
2. ความเข้าใจ
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้
4. คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร
5. ความพยายามในการสื่อสาร

พชร บัวเพียร (2536, หน้า 9) ได้กล่าวว่า การพูดประกอบด้วย

1. ผู้พูด
2. สารเนื้อหาเรื่องที่พูด
3. ผู้ฟัง
4. เครื่องมือในการสื่อสารความหมาย
5. ความมุ่งหมายของการพูดหรือผลที่เกิดจากการพูด

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดหมายถึง สารเนื้อหาที่พูดควรมีความมุ่งหมายที่ชัดเจน มีความคิดสร้างสรรค์ ผู้พูดพูดได้อย่างคล่องแคล่วและออกเสียงชัดเจน สามารถใช้ภาษาอย่างถูกต้องสามารถใช้อำกัปกรณ์เพื่อช่วยสื่อความหมายอย่างเหมาะสม เป็นต้น

2.2.4 ลักษณะการพูดที่ดี

สวานิต ขมาภัย และ ฉิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์ (2533 , หน้า 1) ได้กล่าวว่า การพูดที่ดี คือ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคม เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการที่เป็นคุณประโยชน์ ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง สัมฤทธิ์ผลตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

สุภาวดี แสงพลสิทธิ์ และไพฑูรย์ ธรรมแสง (2526 , หน้า 10) ได้กล่าวถึงลักษณะการพูดที่ดีว่า

1. มีความมุ่งหมายดี ผู้พูดต้องรู้ว่าพูดเพื่ออะไร
2. มีความเหมาะสม การพูดนั้นต้องเหมาะสมกับกาลสมัยเวลาที่กำหนดให้
3. การใช้ถ้อยคำดี หมายความว่า การใช้ถ้อยคำที่เป็นจริง ที่มีประโยชน์และเป็นที่ยอมรับของผู้ฟัง

จู่ไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 , หน้า 128) ได้เสนอคุณลักษณะที่ดีของผู้พูดว่า

1. การรู้จักใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
2. เสียงและน้ำเสียง รวมทั้งความดัง ความถูกต้องชัดเจน ความเร็วและการใช้เสียงสูง เสียงต่ำ
3. การแสดงอาการกิริยาท่าทางที่ดี ช่วยให้การพูดนั้นเป็นธรรมชาติ มีชีวิตชีวา
4. การใช้สายตาประสานสายตากับผู้ฟัง
5. การเดินนั้น ไม่ควรเร็วหรือช้าเกิน ศีรษะจะต้องตั้งตรง
6. การยืนและการนั่ง ต้องวางตัวให้เป็นธรรมชาติ แต่ก็ไม่ทำตัวตามสบาย
7. การแต่งกายให้สุภาพสะอาดเรียบร้อย ตามสมัยนิยม ถูกต้องเหมาะสมกับวัย รูปร่าง ฐานะและสถานที่

ดังนั้น การมีลักษณะการพูดที่ดี หมายความว่าผู้พูดควรจะมีบุคลิกที่ดี ควรรู้จักใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งนี้จะช่วยทำให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีประสิทธิภาพมากขึ้น และทำให้ผู้พูดบรรลุเป้าหมายของการพูด

2.2.5 การสอนการพูด

คนที่เรียนภาษาต่างประเทศ มักจะประสบปัญหาในด้านการพูด ได้แก่ การใช้ถ้อยคำผิด ไม่คล่อง ขาดความมั่นใจ มีกิริยาท่าทางที่ไม่ดี ขาดมารยาทในการพูด ดังนั้น พชร บัวเพียร (2536 , หน้า 16) ได้เสนอหลักการการพูดว่า

1. ควรใช้ถ้อยคำที่มีความหมาย ประโยคสั้น เข้าใจง่าย เช่นภาษาพูดที่สุภาพ
2. ควรใช้เสียงมีความดังและความเร็วพอสมควร ออกเสียงชัด
3. ควรมองผู้ฟังในเวลาพูด
4. ไม่ควรเดินช้าหรือเร็วเกินไป
5. ควรทรงตัวให้สง่างาม ไม่เกร็ง ไม่ตามสบายจนเกินไป
6. การแสดงออกทางสีหน้าควรสอดคล้องกับเนื้อหาเรื่องที่พูด
7. การแสดงท่าทางไม่ควรเก้งก้าง ไร้สาระ หรือล้วง แคะ แคะ เกา
8. ควรแต่งกายสุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกาลเทศะ
9. ควรมีความมั่นใจในตัวเอง
10. การใช้ไมโครโฟนอย่างถูกต้อง
11. ควรมีการวิเคราะห์ผู้ฟังและกาลเทศะ
12. ควรเลือกเรื่องพูด มีการเตรียมล่วงหน้าให้พร้อม

สำหรับนักศึกษาต่างประเทศที่เรียนภาษาไทย การพูดมีลักษณะคล้ายกับการฟัง ตรงที่ว่า เวลาที่ใช้ในการสื่อสารมีอยู่จำกัดมาก ดังนั้น ความแม่นยำและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษาจึงมีอิทธิพลโดยตรงต่อการสื่อสาร ทั้งนี้ความคล่องแคล่วนั้น ได้มาจากการฝึกฝนสม่ำเสมอ การสอนนักศึกษาต่างประเทศพูดภาษาไทย นอกจากควรฝึกให้นักศึกษามีบุคลิกการพูดที่ดีแล้ว ยังควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาพูดต่อหน้าผู้ฟัง เช่นการแสดงความคิดเห็นส่วนตัว การพูดบรรยาย การตอบคำถาม และกล่าวคำปราศรัยในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

2.3 เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

2.3.1 ความหมายและความสำคัญของการอ่าน

กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ (2533 , หน้า 1-2) ได้กล่าวว่า การอ่านหนังสือคือ

การรับรู้ความหมายจากตัวอักษรที่ผู้เขียนนำมาประกอบเป็นถ้อยคำ เป็นประโยค เป็นข้อความมีเนื้อหาสาระสื่อความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ได้

ลาร์รี่ เอ แฮร์ริส และคาร์ด บี สมิธ (Larry A. Harris and Card B. Smith ,1976. อ้างใน วรวรรณ วสุกุล, 2533, หน้า 30) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นลักษณะหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมายกัน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียน ตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายที่ผู้เขียนเขียนไว้ ความสามารถในการเดาความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและความรู้ทางภาษาของผู้อ่าน

ฟรายดา ดูบิน (Fraida Dubin , 1982 . อ้างใน วรวรรณ วสุกุล, 2533, หน้า 30) กล่าวถึงการอ่านสรุปได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและมีองค์ประกอบและคุณลักษณะมากมาย ประกอบกัน เช่น องค์ประกอบทางจิตวิทยา สภาพร่างกาย ตลอดจนสภาพสังคมรวมอยู่ด้วย การอ่านจึงถือได้ว่าเป็นกระบวนการทางภาษาต้องรู้ในหลาย ๆ ด้าน

ปัจจุบันเป็นยุคของข่าวสารซึ่งแพร่หลายในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ทำให้ทักษะการอ่านมีความสำคัญมากขึ้น

จูไรต์น ลักษณศิริ (2540 , หน้า 83) ได้กล่าวว่า

1. การอ่านหนังสือทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความรู้ต่างๆ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเป็นผู้ที่ทันสมัยต่อเหตุการณ์ ทันความคิด ความก้าวหน้าของโลก
2. หนังสือเป็นสื่อที่ดีที่สุด ใช้ง่ายที่สุด และราคาถูก ที่บุคคลทั่วไปใช้เพื่อศึกษาหาความรู้และความเพลิดเพลิน
3. การอ่านหนังสือเป็นการฝึกสมองได้คิด และเกิดสมาธิด้วย ฉะนั้นหากมีการฝึกอย่างต่อเนื่อง จะทำให้ทักษะด้านนี้พัฒนา และเกิดผลสัมฤทธิ์สูง
4. ผู้อ่านหนังสือสามารถสร้างความคิดและจินตนาการได้เอง ในขณะที่สื่ออย่างอื่นเช่นวิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ จะจำกัดความคิดของผู้อ่านมากกว่า ฉะนั้น ผู้อ่านมีอิสระทางความคิดได้ดีกว่าการใช้สื่อชนิดอื่น

ดังนั้นสรุปได้ว่าการอ่านเป็นทักษะสำคัญของการสื่อสาร ความสามารถในการอ่านเป็นความสามารถรู้และเข้าใจคำอย่างเป็นอัตโนมัติ โดยไม่สนใจถึงวลต่อคำต่าง ๆ มากนักในขณะที่อ่านมุ่งความสนใจไปสู่กระบวนการที่จะเข้าใจความหมายของข้อความทั้งหมดได้อย่างรวดเร็ว

2.3.2 ประเภทของการอ่าน

อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2533 , หน้า 4-5) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านพื้นฐาน เป็นการอ่านเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะเบื้องต้น ได้แก่ ทักษะการเข้าใจความหมาย ทักษะการเขียน
2. การอ่านเพื่อใช้งานหรือเพื่อการเรียนรู้ต่อไป ได้แก่ การค้นหาข้อมูลและสาระสำคัญต่าง ๆ ทักษะเฉพาะในการศึกษาและทำความเข้าใจ การเลือกและการจัดหมวดหมู่ การย่อความ การบันทึกเพื่อช่วยความจำ
3. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ การใช้เวลาในยามว่าง การค้นหาหนังสือที่น่าอ่านในห้องสมุด การสร้างรสนิยมที่ดีในการเลือกอ่านสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การอ่านออกเสียงเพื่อให้ความบันเทิงแก่คนอื่น การสร้างนิสัยที่ดีในการอ่านทุกวัน

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522 , หน้า 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็นสองประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง ได้แก่ การอ่านบทหรือยกเว้นเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ และการอ่านบทหรือกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะ เพลิดเพลินและซาบซึ้ง
2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อหาความรู้ ความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้ มุ่งฝึกอัตราเร็วและจับใจความสำคัญ เพื่อฝึกความสามารถในการสรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำ และวิเคราะห์เรื่อง วิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่อง

มยุรี สุขวิวัฒน์ (2526 , หน้า 33) ได้แบ่งการอ่านออกเป็นสามประเภทตามจุดมุ่งหมาย ของผู้อ่าน

1. อ่านผ่าน ๆ หรืออ่านเอาเรื่อง
2. อ่านวิเคราะห์เมื่อมีความประสงค์จะรู้เรื่องโดยละเอียด
3. อ่านข้อความ เมื่ออ่านรู้เรื่องก็ต้องมีการตีความ

ดังนั้นกล่าวโดยรวมแล้วการอ่านแบ่งได้เป็นสองประเภทด้วยกัน อันได้แก่การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง

2.3.3 องค์ประกอบของการอ่าน

ถนอมวงศ์ ถ้ายอดมรรคผล (2528, หน้า 529-530) ได้ให้ความเห็นว่า กระบวนการอ่าน ประกอบด้วยสี่ขั้น ได้แก่ ขั้นแรก การรู้จักคำ คือรับรู้ความหมายของถ้อยคำภาษา ที่ผู้เขียนถ่ายทอดเป็นตัวอักษรให้เข้าใจตรงกัน ขั้นที่สอง การเข้าใจความหมายของสาร คือการเข้าใจสารให้ตรงหรือใกล้เคียงวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ขั้นที่สาม การมีปฏิริยาต่อสาร คือผู้อ่านเป็นผู้ใช้วิจารณ์ดูตามต่อสารนั้น โดยใช้ประสบการณ์การอ่าน และประสบการณ์ชีวิตร่วมกับความรู้ความเข้าใจที่สะสมมาแต่เดิม และขั้นสุดท้าย การรวบรวมความคิด คือเป็นข้อที่ตัดสินใจว่าอ่านแล้วเข้าใจเพียงใด

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540, หน้า 84) ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านว่า

1. การอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อได้ภาพรวมของเนื้อเรื่อง
2. การอ่านแบบกวาดสายตา เพื่อค้นหาสิ่งที่ตนเองต้องการ
3. การอ่านอย่างละเอียด เพื่อตีความเนื้อหาอย่างละเอียด รวมทั้งวิเคราะห์

ข้อเท็จจริงของข้อความ วิเคราะห์การสื่อความรู้สึกนึกคิด การจับใจความและการตีความ

เปลื้อง ณ นคร (2542, หน้า 38-67) ได้แบ่งการอ่านเป็นสี่ระดับ คือ

1. พื้นฐานและนิสัยรักการอ่าน
2. อ่านตรวจตรา
3. อ่านอย่างมีวิจารณ์ดูตาม
4. อ่านค้นคว้าเปรียบเทียบ

นิโคลาส เฟอร์กูสัน (Nicolas Ferguson, 1973. อ้างใน วรวรรณ วสุกุล, 2533, หน้า 34) ได้แยกความสามารถในการอ่านเพื่อเข้าใจออกเป็นสี่ระดับด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจตามตัวหนังสือ หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายซึ่ง แสดงไว้โดยตรง ด้วยถ้อยคำ ความคิด หรือประโยคต่างๆ
2. การตีความ หมายถึง การเข้าใจความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง

ผู้อ่านจะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบ ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความ ต้องอาศัยการพิจารณาถึงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น การคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ

3. การประเมินตัดสินอย่างพินิจพิเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการ

พิจารณาตัดสินในเรื่องคุณภาพ คุณค่า ความถูกต้องและความเป็นจริงของเรื่องราวต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องสามารถประเมินได้ว่า ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไรและมีเหตุผลอย่างไร

4. การคิดสร้างสรรค์ หมายถึง การค้นหาและแสดงออกซึ่งความคิดใหม่ ๆ อันเป็นผลจากการอ่านและการสอนทักษะการอ่าน

ดังนั้นสรุปได้ว่าความสามารถในการอ่านนั้นประกอบด้วย

1. การเข้าใจตามตัวหนังสือ หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายซึ่งแสดงไว้โดยตรง ด้วยถ้อยคำ ความคิด หรือประโยคต่าง ๆ

2. การตีความ หมายถึง การเข้าใจความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง ผู้อ่านจะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบ ประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความต้องการอาศัยการพิจารณาถึงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น การคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ

3. การจับใจความสำคัญ หมายถึงความสามารถของการแยกแยะข้อความที่ไม่สำคัญออกจากเรื่องที่ได้อ่านมา และสรุปความคิดรวบยอดที่สำคัญไว้

4. การประเมินตัดสินอย่างพินิจพิเคราะห์ หมายถึงความสามารถในการพิจารณาตัดสินในเรื่องคุณภาพ คุณค่า ความถูกต้องและความเป็นจริงของเรื่องราวต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องสามารถประเมินได้ว่า ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไรและมีเหตุผลอย่างไร

2.3.4 การสอนทักษะในการอ่าน

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 , หน้า 121) ได้เสนอคุณลักษณะของสารประกอบการสอนทักษะการอ่านว่า สารที่นำมาควรมีเนื้อหาที่น่าสนใจ มีประโยชน์ต่อผู้เรียน ควรเป็นสารที่พบจริงนอกห้องเรียน แต่บางเวลาผู้สอนจำเป็นต้องสร้างสารที่ใช้ภาษาเหมือนจริงขึ้นมา ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป

ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2530 , หน้า 46-47) ได้กล่าวถึงหลักการอ่านหนังสือว่า

1. อ่านให้ได้เรื่องราว จับสาระสำคัญต่าง ๆ ได้ ผู้อ่านหนังสือเป็นข้อมสามารถอ่านได้รวดเร็ว เข้าใจเรื่องราวที่ได้ถูกต้อง โดยจับใจ สามารถจับใจความได้ครบถ้วน ทั้งยังสามารถแยกแยะว่าข้อความใดเป็นใจความสำคัญและข้อความใดเป็นใจความรวม นอกจากนี้ควร

เข้าใจและเข้าถึงวัตถุประสงค์ อารมณ์ และทัศนคติของผู้แต่ง ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลึกซึ้ง

2. อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นเป็นต่อสิ่งที่ตัวเองอ่าน ในขั้นนี้ผู้อ่านต้องสามารถ แสดงความคิดเห็น ต่อประเด็นหรือข้อมูลหรือแนวคิดต่างๆที่ปรากฏในงานเขียนสามารถแยกแยะลงไปได้ว่ามีความ คิดเห็นคล้อยตามประเด็นไหน ข้อขัดแย้งส่วนไหน หรือมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

3. อ่านแล้วได้รสชาติจากการอ่าน สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อศิลปะ ประพันธ์ ได้ ในขั้นนี้ผู้อ่านต้องมีประสบการณ์ในการอ่านมาก จึงจะสามารถวิเคราะห์ทักวิธีการ ประพันธ์ หรือแนวการเขียนในงานเขียนแต่ละชั้นได้

4. ประเมินค่าสิ่งที่ตนอ่านได้อย่างเที่ยงธรรม ในขั้นนี้ผู้อ่านสามารถวิพากษ์ หรือ ประเมินค่าของเรื่องทีอ่านในแง่มุมต่าง ๆ อย่างเป็นธรรม หรือสามารถเปรียบเทียบคุณค่าของหนังสือที่อ่านกับเล่มอื่น ๆ ได้

2.4. เอกสารที่เกี่ยวกับการเขียน

2.4.1 ความหมายและความสำคัญของการเขียน

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ (2524 , หน้า 126) กล่าวถึงความหมายของการเขียนว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายโดยใช้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดเจตนารมณ์จากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่ง

เถียนวาร์ด บลูมฟีลด์ (Leonard Bloomfield, 1963. อ้างใน พัทธรินทร์ ทวีวัฒนานนท์, 2536, หน้า 51) กล่าวว่า การเขียนคือ ระบบการสื่อสารหรือบันทึกถ่ายทอดภาษา เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์ สนิท ตั้งทวี (2529 , หน้า 118) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้สรุปดังต่อไปนี้

1. การเขียนเป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์

2. การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญ หรืออารยธรรมของ

มนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย

3. การเขียนเป็นเครื่องสื่อสารและสนองความต้องการของมนุษย์
4. การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ช่วยกระจายความรู้ให้แพร่หลายออกไป
5. การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศ ทุกวัย
6. การเขียนเป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบันจุดมุ่งหมายในการเขียนดังนั้นสรุปได้ว่า การเขียนในฐานะเป็นส่วนประกอบสำคัญของทักษะการใช้ภาษา เป็นกระบวนการสื่อความหมายจากผู้หนึ่งไปอีกรูหนึ่งโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อ

2.4.2 ประเภทของการเขียน

จุไรรัตน์ ลักษณ์ศิริ (2540 , หน้า 189) ตามวัตถุประสงค์การเขียนแบ่งได้เป็น 7 ประเภทด้วยกัน อันได้แก่

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน
2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือการเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย
3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจัย เสนอแนะหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามผู้เขียนต้องการ
5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่ชักจูงโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านยอมรับสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ
6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะตำหนิสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- 7.การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2533 , หน้า 7) ได้แบ่งประเภทของการเขียนตามจุด

มุ่งหมายในการเขียนดังต่อไปนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือการกำหนดการหรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน
2. การเขียนเพื่ออธิบาย ใช้กับข้อเขียนประเภทตำราหรือวิชาการมาก
3. การเขียนเพื่อโฆษณาจูงใจ ผู้เขียนใช้ภาษาเพื่อโฆษณาจูงใจให้คนอ่านสนใจ
4. การเขียนเพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อให้เกิดความเข้มแข็ง
5. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ หรือแนะนำ
6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามหรือเห็นสิ่งนั้น ๆ ด้วย

7. การเขียนเพื่อต้องการเสียดสีขำก้อ
 อรุณี วิริยะจิตรรา (2532 , หน้า 157) ได้จัดชนิดของสารที่ใช้ในการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

เขียนแผนภูมิ ตาราง เขียนโน้ตย่อ กรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ เขียนบันทึก
 ข้อความเขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจง่าย ๆ เขียนโทรสาร เขียนโฆษณาต่าง ๆ เขียนคำสั่ง
 วิธีดำเนินการ เขียนสรุป เขียนเล่าเรื่องง่าย ๆ

ดังนั้นสรุปได้ว่าประเภทของการเขียน กล่าวโดยรวมแล้วพอแบ่งได้เป็นสามประเภทอันได้แก่ การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็น และการเขียนเพื่อธุรกิจ

2.4.3. องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเช่นเดียวกับการพูด เป็นวิธีการส่งสาร ซึ่งประกอบด้วยคำศัพท์จำนวนภาษา ไวยากรณ์หลักภาษา จุดมุ่งหมายในการเขียน เนื้อหาความคิด และรูปแบบการเขียน

ดังนั้นความสามารถในการเขียนหมายถึงสามารถสะกดคำอย่างถูกต้องคล่องแคล่ว มีศิลปะในการใช้จำนวนภาษาและเหมาะสมกับกาลเทศะและฐานะบุคคล การเรียงความถูกต้องตามระเบียบการเขียน และสามารถสื่อความหมายได้ผลตามความต้องการ มีความเจริญทางจินตนาการ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษาถูกต้อง หมายถึงการสะกดคำถูกต้อง คำที่ใช้ในการเขียนนั้นเหมาะสมกับกาลเทศะ

2. มีศิลปะในการใช้ภาษา หมายถึงสามารถใช้สำนวนภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสม ทำให้งานเขียนนั้นน่าอ่าน

3. รูปแบบการเขียนถูกต้อง เนื่องจากการเขียนมีหลายประเภท ดังนั้นระหว่างการเขียน จึงควรเลือกรูปแบบที่ถูกต้องตามระเบียบการเขียนแบบต่าง ๆ

4. มีสัมพันธภาพ หมายถึงสัมพันธต่อเนื่องกัน รวมทั้งสัมพันธภาพในย่อหน้าและสัมพันธภาพระหว่างย่อหน้า

5. มีสารัตถภาพ หมายถึงการเน้นความหรือย้ำความ กล่าวคือเรื่องใดประเด็นใดที่เห็นว่าสำคัญก็ควรแสดงความสำคัญนั้นให้ปรากฏเด่นชัด

6. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความคิดที่เป็นตัวของตัวเองและทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ ๆ หลังจากการอ่าน

2.4.4. ลักษณะของการเขียนที่ดี

วลัยรัตน์ อติแพทย์ (2532 , หน้า 1) กล่าวถึงลักษณะการเขียนไว้ สรุปได้ว่าการเขียนเป็นทักษะ ต้องฝึกฝนตนเองให้มีประสิทธิภาพ โดยจะต้องมีความสามารถในการเขียนถูกต้อง คล่องแคล่ว มีศิลปะในการใช้ภาษาเหมาะกับกาลเทศะและฐานะบุคคล สื่อความหมายได้ผลตามความต้องการ มีความเจริญทางจินตนาการ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 , หน้า 188 - 193) ได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนย่อหน้าที่ดีว่า ย่อหน้าที่ดีควรมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

1. มีเอกภาพ หมายถึงความเป็นหนึ่ง ย่อหน้าจะต้องแสดงความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญเพียงประการเดียว และมีประโยคขยายความที่มุ่งสนับสนุนประโยคใจความสำคัญนั้นเท่านั้น

2. มีสัมพันธภาพ หมายถึงความสัมพันธต่อเนื่องกัน แบ่งได้เป็นสัมพันธภาพในย่อหน้า และสัมพันธภาพระหว่างย่อหน้า

3. มีสารัตถภาพ หมายถึงการเน้นความหรือย้ำความ กล่าวคือ เรื่องใดประเด็นใดที่เห็นว่าสำคัญก็ควรแสดงความสำคัญนั้นให้ปรากฏเด่นชัด ซึ่งอาจแสดงได้ด้วยตำแหน่งของประโยคใจความสำคัญ และปริมาณของประโยคขยายความ

4. มีความสมบูรณ์ หมายถึงการเขียนความขยายให้ครอบคลุมความคิดหลัก

การเขียนอย่างมีเหตุผล และเขียนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา ทั้งการใช้คำ และการสร้างประโยค

2.4.5 การสอนทักษะการเขียน

การเขียนเป็นอีกทักษะหนึ่งที่ต้องการเวลาในการฝึกฝน เนื่องจากเป็นกระบวนการสื่อสารที่ซับซ้อน ภาษาที่ใช้ในการเขียนนั้นต้องประณีต เหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถสื่อความหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

ฮันส์ พี กูธ (Hans P.Guth, 1970. อ้างใน พัชรินทร์ ทวีวัฒนานนท์, 2536, หน้า 57) ได้กล่าวถึงหลักในการฝึกการเขียนดังนี้

1. สอนให้เขียนจนเป็นนิสัย เช่นเขียนบันทึกประจำวัน เขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์ เขียนจดหมาย
2. เขียนโดยมีจุดมุ่งหมาย จะเขียนเพื่อชักชวนพรรณนา ความสนุกสนานและการตีความ
3. เขียนอย่างมีระเบียบแบบแผนในการเรียบเรียงเรื่อง
4. เขียนด้วยจินตนาการ และอารมณ์ที่จะนำผู้อ่านไปสู่ความคิด และอารมณ์ของผู้เขียนได้

ฝึกการเขียนอย่างมีขั้นตอนจะทำให้การเขียนนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540, หน้า 171) ได้จัดขั้นตอนการเขียนดังต่อไปนี้

1. การเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับผู้เขียนและผู้อ่าน เหมาะสมกับกาลเวลา
2. กำหนดขอบเขต วัตถุประสงค์ในการเขียนและรูปแบบในการเขียน
3. การเขียนโครงเรื่อง เป็นขั้นตอนการเขียนที่สำคัญขั้นหนึ่ง เป็นการวางแผนและจัดลำดับเค้าโครงอันเป็นความคิดสำคัญของเรื่องที่จะเขียน การเขียนโครงเรื่องไว้เป็นอย่างดีจะเป็นแนวทางการเขียน ทำให้งานเขียนสมบูรณ์และมีคุณภาพ

4. การแสวงหาและรวบรวมความรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ
5. การเรียบเรียงเรื่อง
6. การตรวจทานแก้ไข

การเขียนเรียงความเป็นส่วนประกอบสำคัญของการเขียน ดังนี้

ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน (2523 , หน้า 180) อธิบายถึงการเขียนเรียงความว่า การเขียนเรียงความเป็นศาสตร์และศิลป์อย่างหนึ่ง เพราะต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว เขียนออกมาให้น่าอ่าน การเขียนเรียงความจึงต้องคำนึงถึงรูปแบบ และต้องเขียนให้น่าอ่านด้วย

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2533 , หน้า 47) ได้กล่าวว่า การเขียนเรียงความนั้น โดยทั่วไปประกอบด้วยขั้นตอนสามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การเขียนส่วนนำเรื่อง ผู้เขียนใช้แบบการเขียนที่ตนถนัด เพื่อจะจูงใจให้ผู้อ่านติดตามรายละเอียดในเรื่องต่อไป
2. การเขียนส่วนเนื้อเรื่อง ซึ่งอาจจะประกอบด้วยย่อหน้ามากกว่าหนึ่งย่อหน้า เป็น ส่วนที่ยาวที่สุดของงานเขียน เนื้อเรื่องดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การวางโครงเรื่องได้อย่างสอดคล้องกัน ตั้งแต่ต้นจนจบ จัดลำดับเรื่องได้อย่างเหมาะสมและต่อเนื่องกันโดยตลอด มีเนื้อหาเข้มข้นเต็มไปด้วยสาระมีหลักฐานเชื่อถือและมีความคิดเห็นดี เป็นความคิดที่มีรากฐานบนเหตุผลและข้อเท็จจริงที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
3. การเขียนส่วนปิดท้ายเรื่อง งานเขียนที่ดีไม่ควรจบเรื่องอย่างห้วน ๆ ควรมีย่อหน้าปิดท้ายฝากความประทับใจให้แก่ผู้อ่าน

3. เอกสารเกี่ยวกับการทดสอบความสามารถทางภาษา

3.1 ความสามารถการเรียนรู้

วินัย รังสินันท์ และคณะ (2535 , หน้า 54) ได้แบ่งความสามารถการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านเจตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ซึ่งความสามารถด้านพุทธิพิสัยนั้นหมายถึงความสามารถด้านสมองหรือสติปัญญา ได้แก่ความสามารถในการจำ เข้าใจ นำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า

วินัย รังสินันท์ และคณะ (2535 , หน้า 32) ได้อธิบายความสามารถด้านพุทธิพิสัยดังต่อไปนี้ว่า ความรู้ความจำ เป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการระลึก หรือจำได้ถึงเรื่องราวที่เรียนรู้แล้ว ความเข้าใจเป็นความสามารถในการใช้กระบวนการทางความคิดในการนำข้อความที่ได้รับจาก

ประสบการณ์ต่าง ๆ มาทำให้มีความหมายขึ้น การนำไปใช้เป็นความสามารถในการนำสิ่งที่เป็นนามธรรมไปใช้ในสถานการณ์เฉพาะเรื่องหรือสถานการณ์ที่เป็น รูปธรรม นามธรรม การวิเคราะห์เป็นความสามารถในการแยกเรื่องราว เหตุการณ์ หรือ ปรัชญาการณืที่เกิดขึ้น ว่าประกอบด้วยส่วนย่อย ๆ อะไร การสังเคราะห์ เป็นความสามารถในการรวบรวมหรือประกอบส่วนย่อยทั้งหลายให้เป็นส่วนรวมโดยส่วนรวมนี้จะมีแบบหรือ โครงสร้างใหม่ที่มีความชัดเจนและมีคุณภาพสูงขึ้น การประเมินค่าเป็นความสามารถในการวินิจฉัยเพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งหรือเรื่องราวต่างๆตามมุ่งหมายที่วางไว้

วินัย รั้งสินันท์ และคณะ (2535, หน้า 55) ได้จำแนกเนื้อหารายละเอียดต่างๆของความสามารถด้านพุทธิพิสัยว่า ความสามารถในการจำได้แก่ ความสามารถในการจำศัพท์เฉพาะ ข้อเท็จจริง เหตุการณ์ วิธีการ หลักการ ความคิดเห็นต่าง ๆ เป็นต้น ความสามารถในการเข้าใจประกอบด้วยการแปลความหมาย การตีความ การสรุปความและอ้างอิงต่อ ความสามารถการนำไปใช้ เช่น นำความรู้ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความสามารถการวิเคราะห์ ประกอบด้วย วิเคราะห์ค่า วิเคราะห์ความสัมพันธ์ วิเคราะห์หลักการจัดระเบียบ ความสามารถการสังเคราะห์ได้แก่ สังเคราะห์ที่ให้ผลงานเพื่อสื่อความหมายเฉพาะอย่าง เพื่อนำไปปฏิบัติ สังเคราะห์ที่ให้ข้อสรุป แนวคิด ทฤษฎีที่ระบุความสัมพันธ์ของนามธรรมใหม่ ความสามารถการประเมินซึ่งประกอบด้วยการประเมินโดยใช้เกณฑ์ภายในและภายนอก

จากดังกล่าวข้างต้น จะกล่าวได้ว่าความสามารถด้านพุทธิพิสัยเป็นพื้นฐานส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความสามารถด้านทักษะของภาษา และเป็นเนื้อหาสำคัญของการฝึกฝนเพื่อให้ใช้ทักษะทางภาษาอย่างคล่องแคล่ว ดังนั้น ในการวัดความสามารถด้านทักษะทางภาษาจึงมักจะวัดตามหลักต่างดังที่ วินัย รั้งสินันท์ (2535, หน้า 79) กล่าวไว้ว่า ทักษะการฟังได้แก่การฟังถูกต้องและการฟังเข้าใจ ทักษะการอ่านได้แก่การอ่านออกเสียงถูกต้อง การอ่านในใจอย่างเข้าใจ ความเร็วในการอ่าน การอ่านแล้วแปลความหมาย ตีความ สรุปความได้ถูกต้อง ทักษะการพูดได้แก่ การพูดถูกต้องทั้งจังหวะ คำเสียงสูง เสียงต่ำ เสียงสั้น เสียงยาวพูดได้ครบถ้วนตามเนื้อความ โต้ตอบด้วยเหตุผล พูดเพื่อสื่อสารความหมาย ทักษะการเขียนได้แก่ ถายมือ การเขียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนสื่อสารความหมายได้ถูกต้อง

3.2 ความสามารถด้านภาษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2529 , หน้า 14-16) ได้ระบุสมรรถภาพทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในแบบทดสอบคุณภาพนักเรียนไว้ 8 อย่างคือ

1. ความสามารถในการรับข้อมูล
2. ความสามารถในการจำแนกพวก
3. ความสามารถในการจัดลำดับความสำคัญ
4. ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์
5. ความสามารถในการขยายความ
6. ความสามารถในการสรุปรูปแบบ หลักการ สูตร
7. ความสามารถในการใช้รูปแบบ
8. ความสามารถในการสรุปรูปแบบ

จากที่กล่าวข้างต้น จะสังเกตได้ว่าความสามารถด้านภาษานั้นจะเน้นความสามารถการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อการค้นคว้าเป็นหลัก ความสามารถในการใช้ภาษาไม่ใช่ว่าหมายถึงทักษะทางภาษาซึ่งประกอบด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพียงอย่างเดียว ยังรวมทั้งความสามารถใช้ทักษะทางภาษาต่าง ๆ เพื่อแก้ ปัญหาเผชิญหน้า ความสามารถในการใช้ภาษานั้นเป็นผลลัพธ์ที่ได้มาจากการฝึกฝนทักษะทางภาษาอย่างสม่ำเสมอ

3.3 การวัดความสามารถการใช้ภาษา

3.3.1 วัดอุปประสงค์ของการเรียนการสอน

การวัดความสามารถการใช้ภาษานั้น ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกระบวนการเรียนการสอน จากการศึกษาหลักสูตรการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง พบว่า วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนเน้นฝึกทักษะทางภาษา เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในที่หน้าที่การงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บลูมและคณะ (Bloom

et al.,1967. อ้างใน ไทย ทิพย์สุวรรณกุล, 2538, หน้า 10)กล่าวไว้ว่า วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม มีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอนอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับ กานเย่ (Gagne ,1974. อ้างใน ไทย ทิพย์สุวรรณกุล, 2538, หน้า 11) นักวัดผล ได้พิจารณาเห็นว่า วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนอย่างหนึ่งก็คือ เพื่อที่จะแสดงออกถึงผลการเรียนในเชิงปฏิบัติ นักวัดผลอีกท่านหนึ่ง ไทเลอร์ (Tyler,1930. อ้างใน ไทย ทิพย์สุวรรณกุล, 2538, หน้า 13) ก็ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ในการศึกษา ไม่ใช่การสะสมความรู้ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ถาวร

3.3.2 ความหมายของการทดสอบ

เมื่อก้าวถึงการทดสอบ เขาวดี วิบูลย์ศรี (2539 , หน้า 5) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การทดสอบหมายถึงการเสนอสิ่งเร้าชุดใดชุดหนึ่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องตอบสนองตามวิธีมาตรฐานที่กำหนดไว้เพื่อนำผลการตอบสนองมากำหนดเป็นคะแนน ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นตัวเลขแสดงปริมาณบอกลักษณะของพฤติกรรม

ภัทรา นิคมานนท์ (2538 , หน้า 34) ได้กล่าวว่า การทดสอบเป็นการใช้เครื่องมือวัดประเภทหนึ่งซึ่งเรียกว่าแบบทดสอบ เพื่อรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่ต้องการวัด

เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ไม่ใช่อยู่ที่เพื่อการสะสมความรู้เพียงอย่างเดียว แต่เพื่อให้เกิดความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนั้นในการสร้างแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษานั้น ควรมุ่งเน้นทดสอบความสามารถการใช้ทักษะทางภาษา เพื่อแก้ปัญหาเผชิญหน้า และเนื้อหาข้อสอบก็ควรเน้นความเป็นจริงที่พบเห็นบ่อย ๆ ในชีวิตประจำวันด้วย

3.3.3 หลักการในการสร้างแบบทดสอบ

บุญชม ศรีสะอาด และคณะ (2540 , หน้า 10) ได้กล่าวว่า การวัดและการประเมินผลต้องตรงกับจุดมุ่งหมาย ต้องคำนึงถึงความยุติธรรม การแปรผลของการวัดและประเมินต้องถูกต้อง

เขาวดี วิบูลย์ศรี (2539 , หน้า 205) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า การสร้างแบบทดสอบควรเป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัยตามแนวของ บลูม และคณะ (Bloom et al. ,1956) โดยแบ่งประเภทคำถามที่เป็นข้อกระทงตามระดับความรู้ของผู้เรียน

อรุณี วิริยะจิตรรา (2532, หน้า 115) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบทดสอบ เพื่อวัดความสามารถการใช้ภาษาว่า

1. ภาษาที่นำมาใช้ในการทดสอบ ควรเป็นภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่นภาษาที่ใช้ในการเขียนบทความ สื่อโฆษณา หนังสือพิมพ์ เป็นต้น
2. ภาษานั้นควรเป็นข้อความที่ต่อเนื่องในเชิงของการให้บริบท (Context) มีความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse) แสดงหน้าที่ของภาษา
3. ภาษาที่นำมาใช้ ควรเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม เช่นการแสดงบทบาทของคู่สนทนา สถานการณ์ รูปแบบภาษา เป็นต้น
4. การทดสอบมีจุดมุ่งหมายเพื่อ วัดทักษะการใช้ภาษาตามเนื้อหา ไม่ใช่ วัดความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ของภาษา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

วรรณ บัวเกิด (2520) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความของนักเรียนอยู่ในระดับสูง ส่วนทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนอยู่ในระดับกลาง นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนชาย แต่จะมีทักษะการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

ชูลี ชัชวาลกิจ (2526) ได้วิจัยเรื่อง โครงการเสนอเพื่อจัดกิจกรรมเสริมทักษะภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหาร 44 คน อาจารย์ภาษาไทย 116 คน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 390 คน ในโรงเรียนรัฐบาล 20 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอโครงการ ผลวิจัยพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาในชั้นเรียนที่จัดในระดับมากมีดังนี้ กิจกรรมการฟัง คือ การฟังครูหรือเพื่อนเล่าเรื่อง การฟังรายงานของเพื่อนหรือกลุ่ม

กิจกรรมการพูด คือ การพูดหน้าชั้น กิจกรรมการอ่าน คือ การอ่านแล้วตอบปัญหาจากตอนที่อ่าน และ การฝึกอ่านในใจแล้วจับใจความสำคัญ กิจกรรมการเขียน คือ การย่อความจากเรื่องราวที่ได้ฟัง หรือ ได้อ่านมา กิจกรรมการใช้ภาษานอกชั้นเรียนที่จัดในระดับมากมีดังนี้ กิจกรรมการฟัง คือ การฟัง อภิปราย ปาฐกถา ใ้วาที หรือต่อกลอนสด และฟังเพลงหรือดนตรี กิจกรรมการพูด คือ การจัดกิจกรรมเพื่อ

แก่นักเรียนที่มีปัญหาในการพูดและการจัดอภิปราย หรือ ใ้วาที กิจกรรมการอ่าน คือ การอ่านและค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด กิจกรรมการเขียน คือ การประกวดแต่งบทร้อยแก้วหรือ บทร้อยกรอง การประกวดเขียนคำขวัญ โฆษณา หรือ จดหมาย และการจัดแสดงผลงานที่ชนะ การเขียนในโอกาสต่าง ๆ

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา และคณะ (2528) ได้วิจัยเรื่อง การเขียนของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนคติของอาจารย์และนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามกับตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 200 คน ผลการวิจัย ปรากฏว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การส่งเสริมนักเรียนได้ ฝึกฝนทักษะการเขียนด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทั้งการเขียนในห้องเรียนและการเขียนเป็นการบ้าน รวมถึงผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการส่งเสริมด้วย

วัลย์ภรณ์ อาทิตย์เที่ยง (2529) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะภูมิหลังต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความสนใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มีอายุน้อยมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีอายุมาก นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยมีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย นักเรียนที่มีสติการขาดเรียนน้อยมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีสติการขาดเรียนมาก นักเรียนที่มีผู้ปกครองจบการศึกษาระดับสูง มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำ

วิไลลักษณ์ บุญประเสริฐ (2531) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง ภาษาไทยโดยใช้แถบบันทึกเสียง และไม่ใช้แถบบันทึกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโนนสมบูรณ์ จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังของนักเรียน กลุ่มที่เรียนโดยใช้แถบบันทึกเสียงและไม่ใช้แถบบันทึกเสียง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ดวงกมล สุจินโน (2531) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้แบบทดสอบโครซที่มีต่อความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษแบบตีความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยศึกษาทักษะทางการอ่าน ในด้านทักษะการจับใจความสำคัญ ทักษะการสรุปความ และทักษะการทำนายเหตุการณ์

สุดาพร แซ่ลิ้ม (2532) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การเขียนลายมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา พ.ศ. 2531 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอทุ่งตะโก จังหวัดชุมพร ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนเขียนพยัญชนะบกร่องมากที่สุด การเขียนลายมือบรรจงนักเรียนมีข้อบกพร่องในเรื่องวางรูปแบบไม่ถูกต้องมากที่สุด รองลงมาคือช่องไฟไม่สม่ำเสมอ เขียนตัวอักษรเอนหน้า คัดลอกไม่ถูกต้องวางสระวรรณยุกต์ ไม่ถูกต้อง เขียนหัวบอด การเขียนหัวดแกมบรรจง วางวรรคตอนไม่ถูกต้อง เขียนเส้นโค้งเป็นเส้นหยัก เขียนเส้นโค้งเป็นเส้นตรง เป็นต้น

วรวรรณ วสุกุล (2533) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 1 จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาที่ 1 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย คือความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการเขียน และความสามารถในการพูด

วัชรภรณ์ สมองคุณ (2534) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย และนำไปให้นักเรียนที่มีจำนวนทั้งสิ้น 366 คน ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย ข้อมูลที่ได้มาไปหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ความสามารถเฉลี่ยในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ความสามารถในการพูด ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน

จุฑารัตน์ ธาณี (2534) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารและความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมุติกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่าการ

สอนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติให้ ผลดีแก่ผู้เรียนทั้งในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษา

ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง (2535) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการเรียนแบบกำหนดงานที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า การใช้ตัวป้อนทางภาษาที่เป็นสื่อของจริงหรือใกล้เคียงจริงเป็นสิ่งที่ส่งเสริมความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

พัชรินทร์ ทวีวัฒนานนท์ (2536) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พูดภาษาเขมรกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว จังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยในด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และรวมสี่ทักษะ ต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว

สุจิตรา อินทร์ศรี (2537) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มทดลอง โดยใช้แผนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนปกติเป็นเวลา 10 สัปดาห์ แล้วทำการวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษและนำเอาคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่าเนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น ปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความรู้สึกลอยภาคแสดงออกทางภาษาของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นทักษะทางการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน

มันชนี อยู่เย็น (2539) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำ ภายหลังจากการสอนตามกระบวนการเรียนเพื่อรอบรู้ ผู้วิจัยพบว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชอบอ่านเรื่องที่ทันสมัย เช่นเรื่องที่กำลังอยู่ในความสนใจของสังคม ดังนั้นในการสร้างหรือเลือกเนื้อหาที่จะนำมาสอนจึงควรศึกษาธรรมชาติและความสนใจของเด็กในวัยที่จะสอนด้วย

จุฑารัตน์ เจริญสินธ์ (2540) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้แบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการฟังกับนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แถบบันทึกเสียง แบบฝึกทักษะการฟัง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการฝึก

โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกียรติชัย ยานะรังษี (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการสอนแบบ เค แอล พลัส ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งหมด 3 เรื่อง เป็นแบบทดสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการพูดสรุปความจากบทอ่านทั้ง 4 เรื่อง

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แลนซ์ เจนไทล์ และเมอร์นา แม็ค มิลลาน (Lance Gentile and Merna McMillan , 1977) ศึกษาทักษะการอ่านของครู 348 คนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับปริญญาโท ทั้งหมดเป็นครูสอนอ่านในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ดำเนินการศึกษาระดับปริญญาตรีจากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย จำนวน 62 แห่งทั่วสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า ครูเหล่านี้ขาดความสามารถในการอ่านเป็นอย่างมาก เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของครูเหล่านี้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1

แบร์รี ฟิลลิป เทเลอร์ (Barry Phillip Taylor , 1975) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยให้นักเรียนที่พูดภาษาสเปนเป็นภาษาแม่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แปลประโยคภาษาสเปนที่ได้ยิน 80 ประโยคเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาลักษณะการถ่ายโยงจากภาษาแม่และการสรุปกฎเกณฑ์ต่างๆของโครงสร้างภาษาของเด็ก ผลการวิจัยพบว่า ในการพูดภาษาที่สองนั้นเด็กจะอาศัยโครงสร้างของภาษาแม่น้อยลงเมื่อความสามารถในภาษาที่สองเพิ่มขึ้น

โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และอะนัลโฟ จี รามิเรซ (Robert L.Politzer and Arnulfo G. Ramirez , 1973) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเม็กซิกัน โดยให้นักเรียนดูภาพยนตร์เงียบแล้วเล่าเรื่องที่ตนได้ดู ผู้วิจัยบันทึกคำพูดลงในเครื่องบันทึกเสียง พบว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อบกพร่องในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ข้อบกพร่องที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ คือภาษาเม็กซิกัน ข้อบกพร่องที่เกิดจากตัวภาษาอังกฤษเอง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการได้พบเห็นภาษาอังกฤษที่ไม่มีมาตรฐาน

เวโรนิกา กอนซาเลซ เมนา โลโกโก (Veronica Gonzalez Mena Lococo, 1976) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนภาษาสเปนและเยอรมันของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยวิเคราะห์จากเรียงความที่ให้เขียนแล้วหาเหตุผลของข้อบกพร่องพบว่า ลักษณะข้อบกพร่องนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ 3 ประการ คือ เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และจากกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน

พอล โจเซฟ วิลคอตท์ (Paul Joseph Willcott, 1973) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่พูดภาษาอาหรับเป็นภาษาแม่ได้ให้ข้อคิดว่าการวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนเป็นความจำเป็นอันดับแรกที่จะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ วิลคอตท์ได้นำผลจากการวิเคราะห์ของตนไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา พบว่า ข้อบกพร่องบางอย่างที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาคาดว่าจะเกิดในการเขียนของนักเรียนกลับไม่ปรากฏในผลการวิเคราะห์ของวิลคอตท์จึงสรุปได้ว่า ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจริงเป็นแหล่งสำคัญที่จะให้ข้อมูลในกระบวนการเรียน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังนั้นครูผู้สอนภาษาที่สองจึงควรได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียน